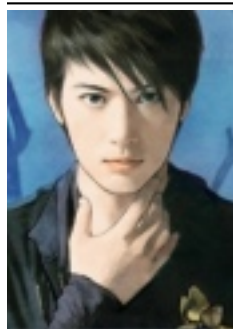

Nửa Điều Thuốc

Contents

Nửa Điều Thuốc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9

Nửa Điều Thuốc

Giới thiệu

một cô gái yêu một chàng trai hy sinh rất nhiều cho người đó, nhưng anh lại không hề hiểu tấm lòng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nua-dieu-thuoc>

1. Chương 1

Người con trai ấy ngồi lặng im, đôi mắt khẽ nhắm nhìn về phía phương xa, con người sâu như biển, khóe môi cong cong như có như không, một vẻ lạnh nhạt và xa cách, phẳng phất giống như trên đời này không có việc gì đáng để quan tâm, càng không có người cần để ý.

Đó là người con trai mà từng thái độ, từng cử chỉ tôi đã quen thuộc đến tận sâu vào trong tâm tủy.

Tôi ngược nhìn lên người con trai đang ngồi cạnh, mơn trớn hàng mi anh đang nhú lại, khẽ vuốt sống mũi cao thẳng, cuối cùng, dừng ở nửa điều thuốc đang ngậm trên môi anh.

Dấu vết giữa đôi lông mày ấy, tôi chưa từng vuốt lên, tươi cười trên môi anh, cũng chưa từng vì tôi mà cong lên. Từ đầu tới cuối, tôi có lẽ cũng chỉ là gánh nặng của anh.

Chỉ có nửa điều thuốc này, là ấm áp cùng ngọt ngào duy nhất thuộc về tôi.

Tầm màn của đêm đen rất nhanh bao phủ mặt đất, hình ảnh người con trai trước mắt như càng trở nên mơ hồ, xúc cảm trong lòng cũng phập phồng, trùng điệp như thành lũy, khiến chuyện cũ như hiện lên mồn một. Tôi ở trên môi anh khẽ lưu lại một nụ hôn, châm một điều thuốc bạc hà lặng yên đi lên ban công.

Gió biển mềm nhẹ thổi, cơn trớn khuôn mặt, phía chân trời ánh sao lung linh, như biến hoá kỳ lạ của vạn mệnh.

Ở ngón giữa trên tay, điều thuốc đã lặng yên cháy hết một nửa, trong lòng tôi khẽ run lên. Khói thuốc lá trên ban công lượn lơ bay lên, hướng đến bầu trời đêm tịch mịch, giống như muốn hòa tan trong bầu trời đêm ấy, mong tìm thấy ở nơi đó cùng một hương vị làm bầu bạn, nhưng cuối cùng, lại chộp mắt ở trong gió mà tiêu tán, không thể che hết muộn phiền còn lưu lại.

Chỉ hút nửa điều thuốc vị bạc hà, đó là thói quen của anh.

Tôi như một kẻ trộm, trộm tiến vào chiếm giữ lấy anh với bao điều tốt đẹp, bao ánh hào quang vây quanh anh, cũng trộm đi của anh thói quen này.

Tốt nghiệp đại học năm ấy, tôi học anh hút thuốc, bởi vì anh luôn đem nửa điều thuốc còn lại đặt vào miệng tôi, căn bản không cho tôi cự tuyệt, mà tôi thực ra cũng không muốn cự tuyệt. Anh độc đoán, tôi từ nhỏ đã biết, hơn nữa, nơi đầu nửa điều thuốc lá ẩm ướt là hương vị của anh, khiến cho tôi luôn luôn thấy ngọt đến tận đáy lòng.

Trên ban công lặng yên càng lúc càng lạnh, khói thuốc xám theo gió phiêu tán, tôi khẽ rung mình, lảo đảo bước lên vài bước, ôm lấy chính mình một thân quần áo phong phanh, chậm rãi ngồi xuống trên mặt đất.

Chuyện cũ nhất tẻ trào dâng từ chỗ cất giấu sâu trong tâm hồn, sóng lòng cuộn lên như muốn đem tôi quét lấy.

Tôi bỗng nhiên giật mình, người con trai này, hóa ra tôi đã yêu nhiều năm đến thế.

Lâu lắm rồi mới ghé vào Box Tiểu Thuyết bằng máy tính và truyện do bạn edit là truyện đầu tiên khiến mình không thể không ủng hộ. Phải nói là nó rất mượt.

Mình vốn là người lười comt, thậm chí lười cả đọc luôn nhưng lần này giọng văn edit của bạn rất thu hút mình. Phải nói là trong diễn đàn rất nhiều editor với cách hành văn khác nhau và kể cả ngoài diễn đàn cũng có nhiều editor tài năng hơn tui mình nhưng lần đầu tiên dạo trong diễn đàn mà mình có thể bắt chọt gặp một giọng văn như bạn.

Mặc dù khá nhiều người edit mượt như bạn hoặc có thể là hơn một chút nhưng đa số đều thích sử dụng từ Hán Việt hoặc convert hơn nên đôi khi mình không thích lắm. Có lẽ nhiều editor chú trọng vào truyền tải nghĩa hơn là những câu văn thuần Việt mượt mà.

Dù sao đi nữa thì mình cũng rất ủng hộ bạn. Cố lên nhé!

2. Chương 2

Ngày khai giảng năm nhất bậc tiểu học đó, cho dù bởi vì đi lạc đường, mệt mỏi không chịu nổi, tôi vẫn không thấy thối thóp gì so với sự hưng phấn đang bùng bùng. Ở cổng trường học, nhìn thấy một đứa trẻ so với trên ti vi còn đẹp hơn, khát vọng muốn tiến gần kết bạn khiến tôi đột nhiên trở nên to gan lớn mật, ngây ngốc đi theo cậu ấy đến cửa phòng học.

Cậu bé mãnh liệt quay người lại, ánh mắt đen như thạch bảo giống như đang ẩn giấu hai ngọn lửa, lại càng đẹp đến chấn động lòng người. Đầu óc tôi nóng lên, lập tức nhào đến nắm tay cậu ấy, nhiệt tình nói: “Chị xinh đẹp ơi, chúng ta đi chơi được không?”

“Tôi là con trai!” Tuy còn nhỏ nhưng khi cậu ấy trừng mắt lên với người khác đã có vài phần khí thế, tôi sợ tới mức nhanh chóng thu tay lại. Cậu ấy không biết mắng câu gì với tôi nữa, xông lên đá một cước vào bắp chân tôi, còn hung hăng cho tôi một cái tát.

Tôi bị đánh đã thành thói quen, tuyệt không cảm thấy đau, huống chi khi bàn tay cậu ấy đánh vào trên mặt tôi còn mang theo một làn gió nhẹ thơm mát, đó mơ hồ là mùi sữa.

Tôi thực thích. Tôi cần môi dưới đối với cậu ấy cười lấy lòng.

Cậu ấy ngây ngẩn cả người, ở trên mặt tôi hung hăng nhéo một phen, nghiêng đầu cười: “Đồ ngốc nghếch, cậu không sợ đau à, như thế nào không khóc?”

Cậu ấy lại cười với tôi! Tôi đột nhiên có cảm giác hạnh phúc đến choáng váng, vốn đã rất ít mở miệng, lúc này ngay cả phát âm đơn giản cũng không nói được, chỉ biết liềm mọng lắc đầu, lại liềm mọng gật đầu.

Cậu ấy lui về phía sau hai bước, dùng ánh mắt xem thường nhìn tôi từ trên xuống dưới, bĩu môi nói: “Đồ ngốc, cậu tên gì?”

Tôi lần đầu tiên cảm thấy khó có thể chịu nổi, hận không thể đem mình biến nhỏ thành một cái chấm. Tóc là di sản ngày hôm qua, vì để cho tiện, bà ấy luôn luôn cắt rất ngắn, ngày hôm qua lại càng xuống tay độc ác, nhiều chỗ có thể nhìn thấy cả da đầu.

Đúng lúc tôi có dũng khí ngẩng đầu lên, một người phụ nữ xinh đẹp, tuổi còn trẻ từ xa gọi lại: “Hạo Dương”. Cậu bé cạnh tôi ánh mắt sáng lên, rất nhanh chạy tới hướng người phụ nữ đang gọi ấy.

“Tôi gọi là Sửu Sửu. . .” Thanh âm của tôi vẫn là chỉ có mình tôi có thể nghe được.

3. Chương 3

Tôi muốn nói cho cậu ấy biết, tôi tên là Sửu Sửu, tôi còn có một cái tên rất êm tai là Lâm Khí, cùng họ với tỷ tỷ xinh đẹp Lâm Đại Ngọc.

Tôi còn muốn nói cho cậu ấy biết, tôi sợ đau, hơn nữa cũng sẽ khóc.

Chẳng qua, bởi vì tôi biết, khóc chỉ có thể đưa tới càng nhiều đòn đánh. Từ rất sớm, tôi đã biết ở chỗ không người mà rơi lệ.

Tôi khóc, không phải vì bị đánh đau, chẳng qua là bởi vì di cùng anh đều luôn như thế, mắng tôi vĩnh viễn không ngừng nghỉ, xát muối vào tim tôi.

“Mày là đứa nghiệt chủng không ai muốn, mẹ mày sinh ra mày chính là muốn hại người! Mẹ mày sao lại không đem mày chết cùng, để cho mày sống làm liên lụy cả nhà chúng tao!”

Mẹ của tôi, để lại kí ức duy nhất cho tôi là một đôi bàn tay rất mềm mại, sẽ vỗ nhẹ nhẹ mái tóc tôi để tôi đi vào giấc ngủ.

Lời di mắng cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý, vì ít nhất tôi cũng chấp vạ mà biết được chuyện xưa của mẹ. Mẹ tôi yêu một người đàn ông, vì buộc người ấy kết hôn, không để ý sự phản đối của chính người đó cũng như anh trai và cha mẹ trong nhà, sinh ra tôi.

Ngày tôi sinh ra, ông ngoại của tôi tức giận đến chảy máu não, không cứu chữa được. Bà ngoại tôi quá đau lòng, sau khi lo an táng cho ông ngoại, cũng tự mình lao vào xe ô tô, theo ông ngoại mà đi.

Lòng gần như chết lặng, mẹ mang tôi tìm được người đàn ông kia thì người đó chỉ cười lạnh, nói một câu: “Tôi làm sao mà biết đứa nhỏ này có phải là của tôi hay không?”, rồi kiên quyết rời đi không chút gì lưu

luyện, mặc cho mẹ tôi khóc cầu như thế nào cũng đều thờ ơ. Hơn thế nữa, người đó còn lập tức đi ra nước ngoài, từ đó về sau, bất vô âm tín.

Mẹ tôi đã cạn tia hi vọng cuối cùng, người đặt cho tôi một cái tên hèn mọn.

Năm tôi hai tuổi thì mẹ tôi không chịu nổi cả gánh nặng cuộc sống và tâm lý chồng chất đau thương, ngày hôm ấy, từ tòa nhà cao nhất thành phố này mà gieo mình xuống.

Giữa một nơi, ngựa xe như nước, vô cùng náo nhiệt, thân thể của người bị mấy chiếc xe nghiền qua, thành một cảnh mơ hồ huyết nhục.

Lúc tôi nhìn thấy mẹ bay mình xuống, tôi nghĩ, mẹ mang tôi đi không phải là để tôi xem mẹ biến thành cánh chim bay. Mẹ thực ra muốn mang theo tôi, cùng nhau bay khỏi thế gian này...

Nhưng mẹ cuối cùng vẫn không đành lòng đem tôi mang đi được, đem phó thác tôi cùng ít ỏi đồ dùng cũ nát trong nhà đến nơi một người thân thích duy nhất, cũng hận người đến cực điểm – dì tôi.

Kỳ thật, tôi muốn nói cho cậu ấy biết, còn hơn Sửu Sửu, tôi càng ưa thích cái tên Lâm Khí này. Tôi mong cậu ấy sau này sẽ không gọi tôi là Sửu Sửu, các bạn hàng xóm nói rằng tôi giống mẹ, lớn lên ăn mặc đẹp hơn nhất định sẽ trông không còn ngốc nghếch.

4. Chương 4

Từ khi hiểu được nước mắt căn bản không thể khiến cho cuộc sống này có một tia ấm áp, tôi cũng không còn rơi lệ nữa.

Tôi lặng lẽ làm việc nhà, lặng lẽ học tập, lặng lẽ chịu đòn, lặng lẽ... ngẩng nhìn cậu ấy, ánh mặt trời Tần Hạo Dương.

Khi con người ta học được cách thích nghi với việc trầm mặc và cúi đầu, làm người, lại trở nên dễ dàng đến thế.

Từ đầu đến cuối với việc bị những đứa trẻ khác trong lớp cười nhạo rồi đi qua, tôi biến mình thành cái chổi đứng ở cuối phòng học kia, không thanh không vết, trốn vào trong cái vỏ nhỏ nhỏ của mình, cách nhân sinh vui vẻ ngoài kia, xa một đời một kiếp.

Tôi không phản kháng, luôn ngốc nghếch cười, mỗi một người đem tôi lãng quên, có lẽ chính là sự thành toàn lớn nhất cho tôi.

Chỉ có cậu ấy, vàng sáng rạng rỡ vạn vì sao vây quanh ấy, vẫn nhớ rõ sự tồn tại của tôi, nói lời khó nghe với tôi, thích nheo mắt mà tìm thấy bóng dáng nhỏ gầy của tôi ở góc lớp, tận tình giũ cột.

Lúc đầu, cậu ấy vẫn động tay động chân với tôi. Nhưng đến năm thứ ba bậc tiểu học, cậu ấy thấy trên cánh tay tôi một vết sẹo lớn đỏ sẫm, mày chau thành một đường thẳng, hung tợn nói: “Tại sao lại thế này?”

Ngày hôm qua anh họ bị bạn gái chia tay, tâm tình không tốt, mang tôi ra hành hạ. Tôi không khóc, cũng không cầu xin tha, ngửi thấy mùi khét của da thịt chính mình, trong bụng tôi cuộn lên, trên mặt đất cơ hồ không biết là mồ hôi hay máu, lại bị dì mắng thêm cho một trận.

Tôi lấm lét căn môi dưới, hướng về phía cậu ấy cười lấy lòng. Cậu ấy hừ lạnh một tiếng, quay đầu bước đi, không biết có phải hay không lương tâm trở dậy, vì sau lần đó dù vẫn là những câu nói giễu cợt khó nghe, nhưng cậu ấy không còn động tay động chân với tôi nữa.

Đêm hôm kết thúc cuộc thi tốt nghiệp trung học năm đó, dì lạnh lùng cho tôi biết, anh họ cần kết hôn, tôi ngủ ở ban công cần dọn ra. Vì thế, tôi mất cả đêm tự hỏi nên ngủ ở chỗ nào cho đỡ vướng bận, cuối cùng nghĩ chọn ở phía sau sofa có lẽ là thích hợp nhất, nơi đó hẳn là thực ấm áp.

Sáng ngày thứ hai, lúc dì đem chút đồ đạc ít ỏi của tôi ném ra ngoài, tôi mới hiểu được ý tứ của dì.

Giữa trưa mùa hạ chói chang ấy, tôi ôm chiếc áo bông trên tay, trên lưng là chiếc cặp xách rách nát đựng một ít sách vở - toàn bộ gia sản của mình, thần thờ như chú chó không nhà, lang thang nơi phố phường tấp nập. Không biết đi qua bao nhiêu con phố, tôi vừa mệt vừa đói lại khát, dừng lại ngồi ở trạm xe bus, mờ mịt nhìn người xe qua lại, không có nơi thuộc về tôi.

Tôi cúi đầu thật sâu, mồ hôi tràn khoeo mắt.

Phía trước chợt mở lung, một đôi chân con trai thon dài đi đến trước mặt tôi, phát ra tiếng cười chế giễu: “Đồ ngốc, cậu điên à, trời rất nóng mang theo áo bông ra ngoài phơi nắng?”

Ánh mặt trời chiếu rọi trên người cậu ấy, tôi ngẩng đầu nhìn lên đối diện với đôi mắt sâu thăm thẳm ấy, chỉ cảm thấy đầy trời tinh tú đều lọt vào nơi đó. Một khắc trong nháy mắt kia, lòng tôi chợt đau, đau nhức đến từng hồi, đau đến muốn giết bản thân, giết người con trai trước mặt.

Tôi đem áo bông quăng lên trên mặt cậu ấy, nghiêng rằng nghiêng lợi mắng: “Cậu lúc này hả hê lắm phải không? Tôi bị đuổi đi, bây giờ không còn nơi để về nữa rồi...”

Tôi suy sụp rồi ngã xuống, ánh mặt trời quá mức chói mắt, tôi lại không nhận ra, trên mặt mình, chất lỏng nóng bỏng nhanh chóng chảy xuống kia lại chính là nước mắt, thứ đã lâu lắm rồi không còn rơi xuống.

Ý thức cuối cùng của tôi chính là bản thân rơi vào một vòng tay mạnh mẽ, một đôi mắt tròn tròn mở to, giống như ánh sao sáng ngời trong bầu trời đêm tối, và như có cả một tia sáng thật diệu kì mà lóe lên trước khi tôi chìm vào mê man.

Đó có phải hay không sao băng xẹt qua bầu trời, rồi chìm xuống hải dương vô vọng?

Đó có phải hay không ánh mắt của mẹ tha thiết nhìn tôi lần cuối cùng trước khi rời xa thế gian này, giống như xuyên thấu qua cơ thể của tôi, từ một nơi thật xa xôi?

Tôi thật không muốn tỉnh dậy khỏi giấc mơ này.

5. Chương 5

Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm giữa một biển trắng tinh khôi, ngay cả trên bàn cũng là màu trắng của hoa bách hợp, mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa.

Cậu ấy đẩy cửa tiến vào, cùng tôi bốn mắt nhìn nhau, sưng sờ trong chốc lát, rồi đột nhiên nheo mắt suy nghĩ, đắc ý cười: “Tôi đã nói chuyện với bố mẹ tôi rồi, từ giờ cậu theo tôi cùng đi học, nhưng với điều kiện cậu phải cố gắng mà báo đáp tôi!”

Trong đầu tôi chợt trống rỗng, xúc cảm nổ ào ào, nhất thời ngây ngốc không biết nên lý giải hàm ý của những lời này như thế nào nữa, chỉ rõ ràng nhìn thấy cậu ấy đang cười nói với tôi. Ánh mắt tôi lúc này đã ngơ ngơ ngẩn ngẩn, miệng há ra không biết nói gì.

Cậu ấy trừng mắt liếc tôi một cái, đột nhiên xông tới, nắm nhẹ cổ của tôi, nhe răng, trợn mắt cười: “Đồ ngốc này, hôm nay cậu dám lớn tiếng với tôi. Cậu chán sống rồi hả, xem bản công tử đây sau này trừng trị cậu như thế nào!”

Tôi bắt được tay cậu ấy, vừa định dùng sức tách ra, nhưng khi chợt nhìn thấy cánh tay đầy rẫy vết thương đang nồng đậm vị thuốc đông y của mình thì vội hốt hoảng rút tay lại.

Cậu ấy chậm rãi thả tay xuống, khi tôi không ngờ nhất, đem bàn tay to lớn của mình, che chở lấy cánh tay tôi đã chồng chất vết thương.

Trong phút chốc đó, ấm áp của cậu ấy rơi thẳng vào nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn tôi, một nơi tưởng như đã nguội lạnh như đồng tro tàn. Tôi nhắm mắt lại, nước mắt rơi như mưa.

Cậu ấy chậm rãi buông tay, gắt gao, đem tôi ôm vào trong ngực.

Một khắc này, tôi chỉ muốn cứ như vậy, cho dù chết đi cũng cam lòng.

Cha mẹ của cậu ấy, mỗi người đều đi ra nước ngoài, lại bởi vì rất nhiều nguyên nhân mà chia tay, đều có gia đình mới của mình. Cậu ấy trở thành người thừa.

Giống tôi, cùng nhau trở thành người thừa.

Chúng tôi cùng nhau lên cấp ba, một trước một sau đi vào cổng ngôi trường quý tộc to lớn. Tôi hồi hộp, lo lắng đến miệng đắng lưỡi khô, hai tay vô ý thức nắm chặt lấy quai đeo cặp sách, ngay cả dũng khí để bước vào trong cũng không có.

Tôi vẫn đang không thể tin được mình lại có vận số tốt đến như vậy, không chỉ có thể tiếp tục đi học, mà còn có thể làm bạn với người con trai luôn luôn là vàng thái dương được mến mộ này.

Cậu ấy cười đến vô cùng rạng rỡ, hung hăng gõ một cái trên đầu tôi: “Đồ ngốc nghếch, sau này đừng có làm tôi mất mặt!”

Khi tôi vừa định hạ quyết tâm, mấy người bạn cũ hồi trung học của cậu ấy đã ào tới, đem cậu ấy vây quanh, vui cười một lúc, rồi đưa cậu ấy đi tới phòng học mới.

Cậu ấy như là ánh mặt trời rạng rỡ, thu hút sự mến mộ của biết bao ánh mắt xung quanh. Trong lòng tôi có vị ngọt ngào và cả chút gì đó đầy tự hào cùng vui sướng, cúi đầu, lặng yên đi theo ở phía sau.

“Các cậu nghe kỹ đây!” Cậu ấy đột nhiên xông lại, một tay túm lấy sau gáy tôi, đem tôi đẩy lên phía trước, hét lớn: “Từ giờ trở đi, Lâm Khí sẽ đi theo tôi, các cậu không được phép làm khó dễ cậu ấy nữa!”

Dưới bao ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, tôi hận không thể tìm cái hang để chui vào. Cậu ấy vẫn không chịu buông tha cho tôi, cười đến lưu manh, đầy đắc ý: “Sửu Sửu, tự cậu nói xem, cậu có phải ”người hầu” của tôi hay không?”

Ngoài việc liều mạng gật đầu, tôi thật không còn cách nào khác, chỉ mong cậu ấy nể tình buông tha cho tôi, không để cho tôi phải đón nhận nhiều ánh mắt bóng râm đến như vậy nữa.

Mọi người xung quanh cười ồ lên, một cậu con trai đập nhẹ vào lưng cậu ấy: “Sớm thu nhận cậu ta làm ”người hầu” cho cậu thì có phải tốt không, cậu ấy cũng không cần phải chịu nhiều ảm ức thế, biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, nhìn thấy khó khăn là tìm cách chui đầu vào trong góc!”

“Phi!” Một nữ sinh dáng người thật cao ráo, hậm hực nói ra: “Con gái người ta thế này mà gọi là cái gì Sửu Sửu, mệ bọn các cậu nghĩ ra! Thật chẳng biết cái gì gọi là nâng niu!”

Tôi cúi đầu cơ hồ như thấp xuống đến tận ngực, nhìn thấy một giọt chất lỏng trong suốt, như có như không, hòa vào bụi đất.

6. Chương 6

Có cơ hội được tiếp tục đi học quả thật không dễ dàng, tôi vô cùng quý trọng. Nhưng chỉ là, tư chất của tôi không tốt, có phần không theo kịp chương trình học, dù có cố gắng thế nào chăng nữa cũng vẫn không thoát khỏi mấy vị trí đếm ngược từ dưới lên. Tôi thật sự cảm thấy có lỗi với ân tình của cậu ấy, cũng càng thêm sợ hãi.

Vì thế, ở trước mặt cậu ấy, tôi vẫn luôn nơm nớp lo sợ, sợ lại bị cậu ấy ghét bỏ, lưu lạc đầu đường. Cậu ấy vẫn kiêu ngạo, đẹp đẽ đến thế. Bình thường, cậu ấy đều lười phải đối diện với tôi, nhưng sở dĩ mỗi ngày để tôi ăn cơm cùng, vì cậu ấy nói, cậu ấy thích ăn cá, nhưng lại không có người gỡ xương cá.

Cậu ấy thật sự rất chói sáng, thứ ánh sáng mà cho dù tôi ở gần cũng không thể nào vươn tay mà chạm tới. Các bạn nữ cùng phòng đều rất thích cậu ấy. Khi họ biết quan hệ của tôi và cậu ấy, mắng tôi là kẻ chỉ biết dựa vào cậu ấy.

Giờ đây, thứ tốt nhất mà tôi có thể làm là tươi cười lấy lòng đến ngốc nghếch cũng đã không còn dùng được nữa, bởi vì, bọn họ nói rằng, tôi cố tình giả bộ đáng thương.

Vì không muốn cho cậu ấy phải chịu thêm phiền toái, tôi lại đem chính mình biến thành người vô hình, chính vì trốn tránh như thế rõ ràng, nên cậu ấy, cho dù chưa từng tới phòng ngủ của tôi cũng nhìn ra được...

Đợt ôn thi đại học năm đó, chúng tôi rời ký túc xá, tôi chuyển đến ở căn phòng trống mà cậu ấy thuê trọ. Tôi nấu cơm, giặt quần áo cho cậu ấy, vì cậu ấy mà gỡ xương cá, vì cậu ấy gọt hoa quả, pha trà, giúp cậu ấy học thuộc lòng, thậm chí còn đâm bóp lưng, chân cho cậu ấy.

Từ nét tươi cười của cậu ấy tôi có thể nhận thấy rằng, cậu ấy rất hài lòng với việc phục vụ như thế. Khi có việc vui lớn gì cũng không quên gọi tôi, “Sử Sử”. Đó cơ hồ đã thành hai từ cửa miệng của cậu ấy, thậm chí nhiều khi cậu ấy nói mơ, tôi cũng thường nghe thấy.

Ở cái thời còn ngỗ nghịch và hiếu động ấy, mấy cậu con trai đều thích lén lút mượn các đĩa phim “cấm” để xem, cậu ấy cũng không ngoại lệ. Vì nhà cậu ấy không có người lớn, bạn bè cậu ấy thường kéo tới một loạt, coi nơi đây trở thành “cứ điểm”. Bởi vì tôi luôn lặng lẽ, cũng ít lời, nên bọn họ luôn luôn coi tôi như không khí, chỉ khi nào đối bụng mới nhớ đến tôi.

Trừ lần đầu xấu hổ khi nhìn thấy, tôi đối với những hình ảnh mây mưa, trần truồng này... không có chút cảm giác nào. Bọn cậu ấy ở dưới tầng vui vẻ, huyền ảo, hét hò âm ỹ, còn lòng tôi lại lặng như nước, trốn vào trong thư phòng đọc sách, nếu không phải đến khi bọn cậu ấy kêu đói thì kiên quyết không lộ diện.

Thời gian giạt mình mà trôi qua, kì thi vào đại học vừa mới kết thúc, một đám hồ nháo lại tới, còn mang tới mấy thùng đủ loại rượu, nói cần ở nhà chúng tôi cuồng hoan, xả hơi vài ngày. Buổi tối, bọn cậu ấy vừa xem phim vừa uống rượu, xem xong rồi gom hai bàn lại, bắt đầu đánh bài.

Đến khuya, mang theo mùi rượu nồng nặc, cậu ấy say khướt đi vào phòng tôi, lảo đảo ngồi xuống đầu giường. Tôi vội vàng đi lấy khăn mặt, lau mặt cho cậu ấy. Nhưng vừa mới đụng tới mặt của cậu ấy, cậu ấy đã túm chặt lấy hai tay tôi, đem tôi đẩy ngã đến trên giường, thân thể cũng phủ mạnh lên.

Cảm giác được khát vọng của cậu ấy đang kè gắt gao vào cơ thể mình, tôi sợ tới mức lạnh run, nước mắt tràn mi mà ra, nhẹ nhàng gọi tên cậu ấy.

Tôi không có giấy dựa, cũng không có cự tuyệt, tôi vốn là hai bàn tay trắng, không có gì không thể cho cậu ấy.

Cậu ấy đang điên cuồng hôn tôi, đột nhiên ngừng lại, ngẩng lên liếc nhìn tôi một cái. Khi nhìn thấy chất lỏng trên mặt tôi, trong mắt cậu ấy dần dần trong sáng, nghiêng người xuống, lườm tôi một cái, dùng giọng điệu ngả ngớn mà nói với tôi: “Khóc cái gì mà khóc, không thấy tôi uống quá nhiều sao? Đẩy tôi ra không được à, khiến tôi như bụng đói vợ quàng vậy, thực mất mặt!”

Tâm của tôi một khắc co rút, đau đớn như bị xé rách. Dùng sức xoa xoa mặt mình, tôi cắn cắn môi dưới, đối với cậu ấy cười trừ.

Sắc mặt cậu ấy trầm xuống, quay đầu đi ra khỏi phòng không thèm nhìn lại, như thể tôi là kẻ trộm, bị người ta bắt tại trận.

Rất nhanh, dưới tầng truyền đến tiếng cậu ấy cười to, cười đến càn rỡ. Tôi cũng liên tục cười khổ, liếm liếm lấy môi mình, đem hương vị của cậu ấy lưu lại, khắc sâu vào trong tâm tủy.

Bụi gai có thể nở được hoa cũng là bởi vì có ánh mặt trời sáng trong chiếu rọi. Mà cậu ấy, chính là ánh sáng rực rỡ nhất cuộc đời tôi. Một khắc này, tôi rút cuộc hiểu được lòng mình, tôi yêu người con trai ấy.

Giống như đóa hoa yêu ánh mặt trời, hèn mọn mà chấp nhất, xa vời, vọng tưởng.

7. Chương 7

Tốt nghiệp xong đại học, cha mẹ của cậu ấy bỏ vốn vì cậu ấy mở một công ty mậu dịch. Tôi trở thành người giúp việc cho cậu ấy.

Ở giai đoạn mới cất bước của công ty, chúng tôi đều bận bịu điên cuồng giống như con quay, tăng ca thức đêm là chuyện thường xuyên. Vì nhiều khi căng thẳng, cậu ấy bắt đầu học hút thuốc, luôn ngẫu nhiên đem một nửa điếu thuốc đặt vào miệng tôi, cợt nhả nói : “Cái này gọi là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!”

Khi công ty đi vào con đường phát triển ổn định, việc chia nhau hút một điếu thuốc cũng đã vô thanh vô tức trở thành một thói quen của chúng tôi. Hoặc là cậu ấy một nửa tôi một nửa, hoặc là tôi hút hết nửa của mình rồi đưa cho cậu ấy, cũng có khi, cậu ấy hút hết nửa điếu của mình rồi đưa lại cho tôi. Nếu hai chúng tôi không ở cùng một chỗ, mỗi người cũng sẽ chỉ hút nửa điếu thuốc.

Nửa điếu thuốc, có lẽ với cậu ấy chỉ là thói quen. Chỉ có tôi biết, tôi có bao nhiêu hạnh phúc một khắc này, trong miệng thấm dần cùng một hương vị bạc hà của cậu ấy, thanh lương mà ngọt ngào, giống như tôi mơ hồ mà chạm đến tình yêu.

Nửa điếu thuốc ấy khiến người ta trầm mê, không muốn chia xa, không muốn chia lìa, lưu luyến cùng si mê, một đời một kiếp.

Dần dần, bạn bè của cậu ấy càng nhiều, cả nam lẫn nữ, phần lớn đều là thanh niên thuộc tầng lớp thượng lưu ở thành phố này, cách ăn mặc khí phái, dáng vẻ cũng phi phàm.

Cậu ấy luôn vui đùa mà giới thiệu tôi mười lần như một với bọn họ, qua loa nói tôi là “Sửu Sửu” rồi đuổi tôi đi khỏi, sau đó, cậu ấy hoàn toàn biến mất.

Bạn cậu ấy tuy rằng gia thế, dung mạo đều tốt lắm, nhưng đều không phải thứ ánh sáng trong trẻo mà tôi cần thấy, cũng không phải là điều tôi muốn thấy.

Bọn họ ở tầng dưới suốt đêm tùy hứng, hơn nữa, càng ngày càng thái quá, điên cuồng hơn. Đến mức tôi khó có thể chịu được, đành phải tự giam mình ở trong phòng. Dù là hôm trời có gió táp mưa sa, tôi cũng luôn mở ra cánh cửa sổ hướng bắc, yên lặng nhìn về nơi xa.

Mỗi khi buổi sáng đi thu dọn, chứng kiến trên bàn một đống hỗn độn, đầy đất bao cao su, khăn tay, cùng la liệt giấy vệ sinh mang theo không rõ chất lỏng thì tôi chỉ thấy trong lòng hoàn toàn vắng vẻ, giống như đã đặt tâm mình trong mờ mịt khói sương, như con thuyền hoải dập dềnh chơi vơi, không thấy bến.

Tôi hiểu được, lòng mình cứ một tắc, một tắc chết đi.

Cuối cùng, khi tôi không thể nhịn được nữa, đối mặt, lên án mạnh mẽ cậu ấy hoang đường, vô lối. Thế nhưng, cậu ấy chỉ ngậm thuốc, mỉm cười như có như không, nói với tôi rằng: “Cậu dựa vào cái gì mà quản tôi?”

Trong lòng tôi trộn lẫn cả đắng cay mặn chát, lấy một loại tâm tình đã nổi chìm phiêu dạt, tôi cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Nếu cậu muốn, tôi cũng có thể, cậu không cần phải làm bừa như vậy...”

Cả thế giới như chìm vào yên tĩnh.

Trong không khí phiêu dạt của khói xám quyến hương lạnh của vị bạc hà, có tiếng tôi áp lực mà hít thở, còn có... tiếng cười mơ hồ của cậu ấy.

Tôi dần dần tuyệt vọng, chính mình, cuối cùng cũng chỉ là một vai hề hèn mọn, sinh ra chỉ để làm trò giải trí cho người khác.

Nhưng mĩa mai thay, tạo hóa khéo trêu lòng người, đến giải trí cho người ấy, tôi cũng không xứng đáng.

Tiếng di động chợt vang lên của cậu ấy đã cứu tôi. Khi nhắc máy lên nghe, sắc mặt cậu ấy đại biến, hướng tôi quát to lên một câu gì đó, cúp điện thoại rồi chạy phắt ra bên ngoài như không thể ở lại thêm một giây nào nữa.

Trong đầu tôi có tiếng âm vang sục sục, cả người lạnh lẽo, dù có muốn hỏi cũng đã không còn sức lực.

Tôi chờ đợi hạ bút viết đơn xin từ chức, thu thập xong hành lý sơ sài, cất bước đi. Lần đầu tiên, tôi không quay đầu lại nơi chính mình đã từng vun vén suốt mười năm qua.

Lần này cách xa, có lẽ mới chính là thiên trường địa cửu.

Tôi chuyển đến một thành phố ở gần biển, bởi vì từ nơi này, có thể nhìn thấy rất rõ ánh sao Bắc Đẩu sáng ngời trong đêm tối.

Mỗi khi công tác mệt mỏi, tôi sẽ nằm nghỉ ở ban công, mỗi ngày cùng gió biển chia nhau ân tình một điều thuốc.

Đối diện tôi, sóng biển như ánh bạc, quay cuồng. Gió biển lồng lộng thổi, hàng ngàn tinh tú gần ngay trước mắt, cơ hồ như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới.

Nhưng cuối cùng, vạn tinh tú lọt qua kẽ ngón tay tôi, hòa vào trong gió. Dưới ánh sao, bàn tay tôi như muốn khắc tạc lên một khuôn mặt, một bóng hình, gần đến xa xôi.

Tôi vĩnh viễn đưa tay hướng về người con trai ấy. Còn cậu ấy, vĩnh viễn rời bỏ tôi. Gió cuốn, mây bay.

Tôi chậm rãi ngược lên phía trời sao cầu nguyên, trời cao, phù hộ cho cậu ấy - người con trai tôi yêu, một kiếp bình an!

8. Chương 8

Bất tri bất giác, một năm đã lặng lẽ trôi qua.

Tôi sâu kín thở dài, đứng dậy khỏi ban công, đem nửa mẩu thuốc lá bỏ vào một chiếc hộp nhỏ. Trong chiếc hộp này đã có ba trăm sáu mươi lăm mẩu thuốc lá, cũng như tình yêu trong lòng tôi đã trở thành thâm căn cố đế, cố chấp, vô vọng yêu.

Chuông cửa bỗng nhiên dồn dập vang lên.

Tôi đang uể oải đứng lên thì cửa đã bị người khác đập mở toang.

Trong giây phút ấy, hình ảnh người con trai đến nằm mơ tôi cũng nghĩ về dường như đã biến thành một người khác, hốc mắt hờn sâu, mắt đầy tơ máu.

Tôi chôn chân tại chỗ, chờ người ra.

Cậu ấy lửa giận hừng hực xông tới, một phát bắt lấy vạt áo tôi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đồ ngu ngốc, cậu lại dám mất tích! Tôi đánh chết cậu!”

Quả đầu của cậu ấy lơ lửng thật cao, nhưng cuối cùng lại chậm chạp, không rơi xuống.

Cậu ấy hừ lạnh một tiếng, chậm rãi buông tay, đảo qua bốn phía quanh phòng, đánh giá một phen. Ngồi xuống ghế sa lon, cậu ấy châm một điếu thuốc, cười đến gầy yếu, trên mặt tất cả đều là nếp nhăn: “Sửu Sửu, đồ ngốc này, cậu nào loạn cũng không đến nỗi tệ lắm!”

Trong lòng tôi đau như xát muối. Hàng vạn hàng nghìn lời muốn nói với cậu ấy nhưng lại tắc nghẹn trong cổ họng, lồng ngực như bị bóp nghẹt lại, đến thở ra cũng không còn thông thuận nữa.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì, khiến cho cậu ấy trở nên tiêu tụy như vậy?

Tôi ân hận vô cùng, hận mình đột nhiên lộ ra tình cảm của bản thân. Tôi càng không nên rời đi, để cho cậu ấy phải một mình gánh vác bao nhiêu công việc bề bộn, khó khăn. Cậu ấy không thích tôi thì cũng đâu có hề gì, dù sao, tôi cũng đã trộm yêu cậu ấy nhiều năm như thế. Khổ đau, cứ để mình tôi gánh vác là đủ rồi.

Hướng chi, cậu ấy còn là ân nhân của tôi, cũng là người thân duy nhất của tôi trên cõi đời này. Chúng tôi, vốn nương tựa vào nhau mà sống.

Tôi lặng lẽ ngồi xuống bên chân cậu ấy, mịt mờ, tham lam ngắm nhìn khuôn mặt mà trong vô thức cũng luôn luôn kiếm tìm, trong lòng lên án mạnh mẽ chính mình. Chỉ vì bản thân mình, tôi lại khiến người con trai tôi yêu phải chịu nhiều thiệt thòi đến thế.

Cậu ấy từ tốn đứng dậy, đem nửa liều thuốc còn lại đặt vào miệng tôi, đôi mắt cười khê loan như gió xuân:

“Đồ ngốc, tôi biết cậu yêu tôi. . .”

Cậu ấy dừng ở đôi mắt của tôi, tươi cười dần dần biến mất, đột nhiên rút đi nửa liều thuốc lá trong miệng tôi, hung hăng dập tắt, dang rộng vòng tay ôm chặt lấy tôi.

Trong mắt tôi, nước mắt đã quay cuồng.

“Đồ ngốc, tôi cũng yêu cậu, yêu đến nhiều năm như vậy! Cậu có biết hay không, tôi luôn luôn thật cẩn thận đối với cậu, tôi rất sợ khi tôi nói ra, cậu sẽ cắn môi dưới cười trừ, lấy lòng tôi...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nua-dieu-thuoc>